

Deze aantrekkelijke man staat voor alles waar zij tegen is

Evie Dunmore

DE HERTOOG OP ZIJN KNIËËN

XANDER

ROMAN

Evie Dunmore

De hertog op zijn knieën

Uitgegeven door Xander Uitgevers
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Bringing Down the Duke*
Oorspronkelijke uitgever: Berkley, an imprint of Penguin Random
House LLC
Vertaling: Erica Feberwee
Omslagontwerp: zero-media.net, Munich
Belettering omslag: Select Interface
Omslagbeeld: © ILINA SIMEONOVA / Trevillion Images
Auteursfoto: Evie Dunmore
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © 2019 Evie Dunmore
Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers bv, Haarlem

All rights reserved including the right of reproduction in
whole or in part in any form.
This edition is published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Eerste druk 2021

ISBN 978 94 0161 588 4 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave
mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Opa,
Van wie ik heb geleerd dat ik alles aankan.
Maar dat ik niet alles hoef te accepteren.*

1

Kent, augustus 1879

‘Geen sprake van. Hoe háál je het in je hoofd?’ Gilbert sloeg dramatisch zijn ogen ten hemel, met de opgejaagde blik van een vos die wist dat de meute hem op de hielen zat.

Annabelle sloeg bedeesd haar ogen neer, in het besef dat bedeesdheid haar beste wapen was om haar geagiteerde neef te kalmeren. Van alle soorten mannen met wie ze had moeten leren omgaan, vormde het type dat zichzelf reuzebelangrijk vond maar niet werd gehinderd door kennis de grootste uitdaging. En dat haar lot in handen lag van uitgerekend een vertegenwoordiger van dát type was niet alleen pijnlijk maar ronduit beledigend. In zijn kleine, veel te volle studeerkamer zou Gilbert niet aarzelen om haar deze unieke kans uit handen te slaan en zich vervolgens weer onbekommerd aan zijn vlinders te wijden, geprikt op karton in de glazen vitrine op zijn bureau.

‘Krankzinnig! Dat is het!’ tierde hij. ‘Nog even en je komt me vertellen dat je bij het circus wilt. Of dat je je kandidaat gaat stellen voor het parlement!’

‘Ik besef dat het ongebruikelijk is, maar –’

‘Je gaat niet naar Oxford!’ Hij liet zijn hand dreunend op het bureau neerkomen.

Het zware meubel was nog van haar vader geweest, maar in plaats van het aan háár na te laten had hij het in zijn testament aan Gilbert vermaakt. Het waardige oude bureau met zijn indrukwekkende leeuwenpoten zou iedereen die erachter zat met gezag bekleden.

Iedereen behalve Gilbert. Zelfs in zijn diepe verontwaardiging straalde hij vooral schrikachtigheid uit. En Annabelle begreep dat hij zich in het nauw gedreven voelde. Ze had zichzelf ook verrast. Na vijf jaar als voetveeg voor het gezin van haar neef te hebben gesloofd, had ze verwacht dat ze volledig murw zou zijn gemaakt. Ze had zich geschikt in haar lot en zich erbij neergelegd dat haar dromen nooit verder zouden reiken dan het kerkdorp Chorleywood. Totdat het nieuws dat Oxford University een college had opgezet, uitsluitend voor vrouwen, haar wakker had geschud en een vurige ambitie in haar had doen ontwaken.

Ze had geprobeerd die ambitie te negeren, maar dat viel niet mee, en na amper een week had ze haar pogingen moeten opgeven. Want was het nu werkelijk zo schandalig wat ze vroeg? Hoelang zou Gilbert haar nog een dak boven het hoofd kunnen bieden? Hoelang zou ze in zijn rommelige huishouden waarin schraalhans keukenmeester was nog van armoede gevrijwaard blijven? Hoelang zou het nog duren voordat ze op zoek moest naar een andere betrekking, waar ze een gemakkelijke prooi zou zijn voor de liederlijke neigingen van haar heer en meester? Overdag wist ze dankzij de sleur van het werk haar zorgen op een afstand te houden. Maar 's nachts werd ze bestookt door bange gedachten; dan droomde ze dat ze op de rand van een afgrond balanceerde, waar in de diepte haar grootste angst loerde: dat ze uiteindelijk in het armenhuis zou belanden. En wanneer haar droom veranderde in een nachtmerrie, viel ze over de rand en stortte ze in de peilloze diepte.

Ze tastte naar de envelop in de zak van haar schort. De brief uit Oxford waarin stond dat ze was aangenomen. Een opleiding zou haar val kunnen breken.

‘Ik wil er geen woord meer over horen,’ verklaarde Gilbert.

Annabelle balde haar vuisten. *Rustig blijven.* ‘Het was niet de bedoeling dat je boos zou worden,’ zei ze zacht. ‘Ik dacht eerlijk gezegd dat je enthousiast zou zijn.’ Dat had ze helemaal niet gedacht.

Gilbert fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waarom zou ik enthousiast moeten zijn?’ Zijn woede maakte plaats voor bezorgdheid. ‘Voel je je wel goed?’

‘Ik dacht dat je de kans zou verwelkomen vanwege de voordelen voor jou en je gezin.’

‘Welke voordelen? Waar heb je het over?’

‘Laat maar. Ik had je kostbare tijd niet mogen verspillen, neef. Dat spijt me.’ Ze maakte aanstalten om op te staan.

‘Ho, ho! Niet zo haastig.’ Gilbert gebaarde haar te blijven zitten. ‘Verklaar je nader.’

Ze keek hem aan. ‘Ik weet welke ambities je koestert voor de jongens. En een gouvernante met een getuigschrift van Oxford zou daarbij goed van pas kunnen komen.’

Gilbert knikte herhaaldelijk. ‘Ik heb inderdaad grote verwachtingen van mijn jongens. Grote, degelijke verwachtingen. Maar je bént al geschoold in Latijn en Grieks. Je weet er al veel meer van dan nodig is. Het is ronduit ongepast. Een teveel aan kennis doet het vrouwelijk brein ontsporen. Dat is algemeen bekend. Dus waarom denk je dat wij er als gezin baat bij zouden hebben als jij een academisch getuigschrift behaalt?’

‘Omdat ik daarmee zou kunnen solliciteren naar een betrekking op het landgoed, als gouvernante of gezelschapsdame.’

Baron Ashby, die in het landhuis op de heuvel woonde en heel Chorleywood bezat, was haar laatste troef. Want haar neef kuste de grond waarop de baron liep.

En ze had hem met dat laatste argument inderdaad aan het denken gezet. Annabelle kon de radertjes in zijn hoofd bijna horen draaien; het geluid dat ze zich daarbij voorstelde was dat van de slijpsteen in de keuken. Een stokoude slijpsteen, want Gilbert kwam altijd geld tekort. En dat was ook geen wonder. Zijn loon voor het luiden van de kerkklokken bleef gelijk, terwijl zijn gezin ondertussen gestaag groeide.

‘Tja, daar zou je een behoorlijke penny mee kunnen verdienen,’ merkte hij op. ‘De baron betaalt goed.’

‘Precies. Maar ik begrijp wat je wilt zeggen. Dat zelfs een fortuin nooit een ongepaste situatie mag rechtvaardigen.’

‘Zo is het maar net. Anderzijds, in dit geval zou er niet echt sprake zijn van een ongepaste situatie. Tenslotte wordt er een hoger doel mee gediend.’

‘O, maar nu jij me hebt gewezen op de onvolkomenheden in mijn voorstel, durf ik daar niet meer aan vast te houden! Stel je voor dat mijn brein zou ontsporen...’

‘Je moet het niet overdrijven,’ zei Gilbert sussend. ‘Je hersens zijn waarschijnlijk al voldoende gewend aan het opnemen van kennis. Het probleem is dat we je hier in huis zelfs geen week kunnen missen. Zonder jou zou ik hulp moeten nemen.’ Hij wierp haar een berekenende blik toe. ‘En dat kan ik me niet veroorloven. Dat weet je.’

Waarom moest hij uitgerekend nú tot de ontdekking komen wat er schortte aan zijn financiële situatie? Annabelle twijfelde er niet aan of hij zou als voorwaarde stellen dat ze de kosten die met haar vertrek gepaard zouden gaan zou compenseren. Al was het maar omdat zij hem helemaal niets kostte! Helaas voorzag de bescheiden studiebeurs die haar was toegekend amper in haar eigen kosten van levensonderhoud.

Ze boog zich naar voren. ‘Hoeveel zou je een dienstmeid betalen?’

Gilbert keek haar verrast aan, maar hij herstelde zich vliegensvlug. ‘Twee pond.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar.

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Twee pond?’

Er verscheen een koppige trek om zijn mond. ‘Ja. Beth is weer eh... Nou ja, je weet wel. Dus ik zal extra hulp moeten inhuren.’

Dat zou hij niet doen. Dat wist ze zeker. Maar ze hield haar toon neutraal, zonder een zweem van hatelijkheid. ‘Dan stuur ik je elke maand twee pond.’

Gilbert fronste opnieuw. ‘Hoe denk je dat geld bij elkaar te krijgen?’

‘Heel simpel.’ *Ik heb geen idee!* ‘Er zijn vast en zeker kinderen die bijles nodig hebben.’

‘Aha.’

Hij was niet overtuigd, net zomin als zij, want zelfs de dienstmeiden op het landgoed verdienden geen twee pond per maand. Het zou al een wonder zijn als ze boven op haar beurs nog twee shilling extra bij elkaar wist te schrapen.

Ze stond op en stak hem over het bureau heen haar hand toe. ‘Ik beloof het. Ik stuur je elke maand twee pond.’

Gilbert keek naar haar hand als naar een buitenaards schepsel. ‘En hoe kan ik erop vertrouwen dat al die geleerdheid je niet naar het hoofd stijgt? Dat je uiteindelijk weer terugkomt?’

Daarop wist ze niet meteen iets te zeggen. En dat was merkwaardig. Want het behoud van haar plaats in zijn huishouden was van meet af aan haar uitgangspunt geweest bij hun onderhandelingen. Ze had als vrouw tenslotte een respectabele verblijfplaats nodig, en in haar positie kon ze niet kieskeurig zijn. Toch was er iets in haar wat zich op voorhand verzette tegen een terugkeer naar Chorleywood.

‘Waar zou ik anders heen moeten?’

Gilbert tuitte zijn lippen. Ondertussen klopte hij afwezig op zijn buik en nam uitgebreid de tijd voordat hij het zwijgen verbrak. ‘Mocht je achteropraken met de betalingen, dan heb ik geen andere keus dan je onmiddellijke terugkeer te eisen,’ zei hij ten slotte.

Ze liet zijn woorden op zich inwerken. Om haar terugkeer te eisen zou hij haar eerst moeten laten gaan. Hij ging akkoord!

‘Dat begrijp ik,’ wist ze uit te brengen.

Bij het bekrachtigen van de overeenkomst voelde ze zijn zachte vingers nauwelijks op haar eeltige hand. Alles om haar heen werd plotseling wazig, behalve het bureau. Op zoek naar houvast klampte ze zich daaraan vast.

‘Je zult een chaperonne nodig hebben,’ hoorde ze haar neef zeggen.

Het lukte haar niet haar lach te smoren. Het gedempte geluid deed haar bijna schrikken. ‘Gilbert, ik ben vijftentwintig!’

‘Hm. En met zoveel opleiding maak je straks weinig kans meer op de huwelijksmarkt.’

‘Dan is het maar goed dat ik niet de behoefte heb om te trouwen.’
‘Inderdaad.’

Annabelle wist dat haar neef het niet goedkeurde dat ze niet wilde trouwen. In zijn ogen was dat tegennatuurlijk. Maar zijn bezorgdheid omtrent haar kuisheid was hypocriet, ingegeven door bezorgdheid om zijn eigen reputatie. En dat wist hij. Net zoals zij dat wist. En net zoals zelfs het hele dorp dat wist, afgaande op de geruchten die over haar de ronde deden.

Alsof hij haar gedachten had geraden, fronste hij opnieuw zijn wenkbrauwen. Nu dreigend. ‘En dan nog iets, Annabelle. Iets wat volstrekt duidelijk moet zijn.’

Wat hij ging zeggen hing al tussen hen in, als een zwerm vliegertjes die zich elk moment op haar konden storten.

Ze was niet bang voor hun scherpe snavel, want in dit opzicht had ze net zo’n dikke laag eelt op haar ziel als op haar handen.

‘Oxford staat bekend als een verderfelijke oord,’ vervolgde Gilbert. ‘Als een slangenkuil. Een plek waar drankmisbruik en zedeloosheid hoogtij vierten. Mocht je betrokken raken bij onverkwikkelijke zaken, mocht er ook maar een zweem van twijfel rijzen over je gedrag, dan ben je hier niet langer welkom. Hoezeer het me ook spijt om dat te moeten zeggen, als dienaar van de kerk kan ik me niet het geringste schandaal veroorloven.’

Annabelle wist dat hij doelde op het soort schandalen waarbij een man was betrokken. Maar in dat opzicht hoefde hij zich geen zorgen te maken. Wat wel een probleem zou kunnen vormen was de studiebeurs die haar was toegekend. Gilbert leek ervan uit te gaan dat die werd verstrekt door de universiteit. In werkelijkheid was het geld afkomstig van de National Society for Women’s Suffrage,

de beweging die zich inzette voor vrouwenkiesrecht. Als tegenpres-
tatie zou Annabelle zich bij die strijd moeten aansluiten. Niet dat ze
in politiek activisme geïnteresseerd was. De beweging had haar
aandacht getrokken dankzij annonces van een zekere lady Lucie
Tedbury, waarin studiebeurzen voor vrouwelijke studenten werden
aangeboden. Het leed echter geen twijfel of de strijd voor vrouwen-
kiesrecht stond op Gilberts lijstje van moreel verwerpelijke zaken
rechtstreeks onder schandalige betrekkingen met mannen.

‘Maak je geen zorgen, neef. Als alleenstaande vrouw van burger-
lijke komaf heb ik van schandalen niets te vrezen,’ zei ze opgewekt.
‘Zelfs niet in Oxford.’

Gilbert vernauwde zijn ogen tot spleetjes. Annabelle verstijfde
onder zijn doordringende blik. Had ze het er te dik op gelegd? Ze
mocht dan niet piepjong meer zijn, met de eerste fijne rimpeltjes
door het aardappels oogsten in weer en wind, maar als ze in de
spiegel keek was het nog altijd een jeugdig gezicht dat haar aankeek.
Een fris gezicht met hoge jukbeenderen, een kleine, welgevormde
neus en – met dank aan haar Franse voorouders – volle lippen die
aantrekkelijk konden pruilen. Lippen die een man tot waanzin kon-
den drijven. Tenminste, als ze moest geloven wat haar was gezegd.

Die lippen krulden zich nu in een wrange glimlach. Want wan-
neer ze in de spiegel keek zag ze ook haar ogen; groene ogen die
hun flonkering waren kwijtgeraakt door een ervaring die iedere de-
butante vreemd zou zijn; een ervaring die haar beter beschermde
tegen schandalen dan de vergankelijkheid van haar jeugd dat ooit
zou kunnen. Het laatste wat ze wilde was opnieuw in de problemen
komen door een man!

2

Westminster, oktober

‘Wat ik nu ga zeggen is bedoeld voor onze nieuwe leden,’ vervolgde lady Lucie haar instructies. ‘Voor het uitdelen van pamfletten gelden drie regels. Ten eerste: ga op zoek naar een man met invloed. Ten tweede: benader hem kordaat, maar met een glimlach. Ten derde: mannen voelen het als u bang bent, maar in dit geval zijn zij doorgaans banger voor u dan andersom.’

‘Net als honden,’ mompelde Annabelle.

Lady Lucie keek naar haar met haar scherpe grijze ogen. ‘Inderdaad, net als honden.’

Ze had blijkbaar ook scherpe oren, dacht Annabelle, en ze drukte haar ijskoude vuist, waarin ze de uiteinden van haar sjaal geklemd hield, tegen haar borst. De ruwe wol bood nauwelijks bescherming tegen de mistige kilte, en al helemaal niet tegen de ijzige blikken van de voorbijgangers op Parliament Square. Ook al was het parlement met reces, het bleef een komen en gaan van de mannen die de wetten smeedden waarmee het land werd geregeerd. Annabelles maag verkrampde bij het idee dat ze een van hen zou moeten aanspreken. Zoiets deed je niet als respectabele vrouw. Een wildvreemde aanklampen op straat. En dan ook nog zwaaiend met pamfletten waarin werd geprotesteerd tegen de Married Women’s Property Act uit 1870. De wet regelde het eigendomsrecht van de vrouw binnen het huwelijk, maar maakte haar volgens het pamflet tot de slavin van haar echtgenoot.

Grote woorden, maar niet onwaar. Door de wet vervielen alle

bezittingen van een vrouw op het moment dat ze trouwde aan haar man. Toch had Annabelle, vanwege de misprijzende blikken van sommige voorbijgangers, haar stapeltje pamfletten zoveel mogelijk verborgen gehouden. Ze had zich de moeite kunnen besparen, want op het moment dat lady Lucie, secretaris van de National Society for Women's Suffrage, met haar toespraak begon, was alle aandacht op hun groepje gericht. Lady Lucie oogde bedrieglijk kwetsbaar, broos als een porseleinen beeldje, met een fijngetekend, hartvormig gezicht en met haar lichtblonde haar perfect gekapt. Maar haar stem loeide als een misthoorn over het plein.

Hoe had ze de aanwezige lady's weten te mobiliseren, vroeg Annabelle zich af. Ze stonden dicht op elkaar, als schapen bij onweer, duidelijk niet op hun gemak. En Annabelle zou haar sjaal erom durven verwedden dat ze geen van allen dankbaarheid verschuldigd waren aan de commissie die bepaalde aan wie de studiebeurzen werden toegekend. Het meisje met het rode haar dat naast haar stond zag er met haar ronde bruine ogen en haar kleine wipneus, rood van de kou, niet uit alsof ze tot de aristocratie behoorde. Maar dankzij het roddelcircuit in Oxford wist Annabelle beter. Haar buurvrouw was miss Harriet Greenfield, dochter van Julien Greenfield, de machtigste bankier van het land. Die had waarschijnlijk niet het flauwste vermoeden dat zijn dochter streed voor vrouwenkiesrecht. En Gilbert zou een hartverzakking krijgen als hij wist dat zijn nicht voor de strijd was geronseld.

Miss Greenfield hield haar pamfletten een beetje angstig vast, alsof ze konden bijten. 'Zoek een man, benader hem kordaat en glimlach,' zei ze zacht. 'Dat zou toch niet zo moeilijk moeten zijn.'

Het tegendeel was waar. Met hun kraag hoog opgezet, hun hoge hoed diep over hun voorhoofd getrokken, vormden de haastig passerende mannen stuk voor stuk een ogenschijnlijk onneembare burcht.

Het meisje keek op, en toen hun blikken elkaar kruisten glimlachte Annabelle vriendelijk, zij het enigszins ongemakkelijk.

‘U bent toch miss Archer? Die studente met de beurs?’ Boven haar paarse bontstola namen de ogen van miss Greenfield haar onderzoekend op.

Natuurlijk. Het roddelcircuit in Oxford ging van hoog naar laag, maar ook andersom. ‘Ja, dat klopt.’ Hoe zou miss Greenfield reageren? Medelijdend? Neerbuigend?

Maar in de ogen boven de paarse stola stond louter nieuwsgierigheid te lezen. ‘Dan moet u wel uitzonderlijk intelligent zijn! Om een beurs te krijgen.’

‘Het is aardig dat u dat zegt, maar dat valt wel mee. Ik heb vooral uitzonderlijk veel moeten leren. Voor een meisje dan.’

Miss Greenfield giechelde. Ze klonk ineens erg jong. ‘Harriet Greenfield,’ stelde ze zich voor, en ze stak Annabelle een hand toe, gehuld in kalfsleer. ‘Is dit uw eerste bijeenkomst?’

Lady Lucie leek volledig op te gaan in haar toespraak over gerechtigheid en John Stuart Mill. Daardoor had ze niet in de gaten dat twee van haar volgelingen met elkaar aan de praat waren geraakt.

Desondanks dempte Annabelle haar stem. ‘Ja, het is voor het eerst dat ik zoiets meemaak,’ antwoordde ze fluisterend.

‘O, dolletjes! Voor mij ook,’ zei miss Greenfield enthousiast. ‘Ik hoop zo dat dit het is! Het bleek veel lastiger dan ik had gedacht, de zoektocht naar een goede zaak om me voor in te zetten. Had u dat ook?’

‘De... de zoektocht naar een goede zaak?’ herhaalde Annabelle fronsend.

‘Ja! Vindt u ook niet dat iedereen zich érgens voor moet inzetten? Ik wilde me al aansluiten bij het vrouwencomité voor hervormingen in het gevangeniswezen. Maar dat vond mama niet goed. Dus toen heb ik het bij de Royal Horticulture Society geprobeerd, maar tuinieren is niet echt iets voor mij.’

‘O, wat spijtig.’

‘Ach, het is een proces waar je doorheen moet,’ vervolgde miss Greenfield laconiek. ‘En ik heb zo’n gevoel dat het vrouwenkiesrecht echt een goede zaak is om voor te strijden. Ook al moet ik wel zeggen dat alleen al het idee dat ik op een wildvreemde heer zou moeten afstappen en –’

‘Is er iets, miss Greenfield?’

De vraag van lady Lucie had de abruptheid van een gewerschot en deed hen ineenkrimpen. Verdraaid, dacht Annabelle nijdig. Lady Lucie nam hen doordringend op, met één sierlijke hand tot een vuist gebald op haar heup.

Miss Greenfield boog haar hoofd. ‘N-nee.’

‘Nee? Ik had toch sterk de indruk dat u in gesprek was.’

Miss Greenfield mompelde iets. Lady Lucie stond erom bekend dat ze keihard kon zijn. Er gingen geruchten dat ze eigenhandig een diplomatiek incident had veroorzaakt. Iets met de Spaanse ambassadeur en een zilveren vork...

‘We maken ons gewoon een beetje zorgen. Tenslotte zijn we hier allebei voor het eerst,’ zei Annabelle.

De doordringende blik verschoof naar haar, en lady Lucie was duidelijk niet het type dat haar ergernis verschool achter een suikerzoete glimlach. Er waren vrouwen die er prat op gingen het zonnetje in huis te zijn, maar lady Lucie was een onweersbui.

Tot Annabelles verrassing knikte ze bruusk. ‘U hoeft zich geen zorgen te maken. Als u dat wilt, kunt u samen opereren.’

Miss Greenfield fleurde onmiddellijk op. Annabelle grijnsde. Maar als ze eerlijk was, zou het haar verbazen als ze ook maar één man zover wisten te krijgen dat hij hun eisen wilde aanhoren.

Uiterlijk zelfverzekerd ging ze haar medestrijdster voor naar de halteplaats voor huurrijtuigen, waar het rook naar paarden en waar altijd een levendige drukte heerste.

‘Zoeken, aanspreken, glimlachen,’ zong miss Greenfield zacht.

‘Kunnen we het zo doen dat het niet te veel opvalt, miss Archer? Want weet u, mijn vader... Nou ja, volgens mij beseft hij niet dat werken voor de goede zaak in de openbaarheid moet gebeuren.’

Annabelle keek zoekend het plein rond. Hier in het hartje van Londen, in de schaduw van de Big Ben, had waarschijnlijk iedereen in enige vorm met de vader van miss Greenfield te maken. Als ze niet wilden opvallen, dan hadden ze in Oxford moeten blijven. Wären ze maar in Oxford gebleven! Er kwam een heer aanlopen, op weg naar de huurrijtuigen. Toen hij hen zag hield hij iets in, hij wierp hun een nadrukkelijke blik toe en liep vervolgens met een grote boog om hen heen. Met een gezicht alsof hij in iets onfris was gestapt. Een medesuffragette, die een eindje verderop stond, leek het niet anders te vergaan. De mannen wimpelden haar hautain af onder het maken van geringschattende opmerkingen. Bij het zien van hun minachtende gebaren kwam er een emotie naar boven die Annabelle heel lang heel diep had weggestopt en die als gal in haar keel brandde: woede!

‘Mijn vader is niet tegen vrouwenrechten als zodanig,’ fluisterde miss Greenfield. ‘O –’ Ze zweeg abrupt, afgeleid door iets wat zich achter Annabelle bevond.

Die draaide zich om.

Bij de deur van het parlamentsgebouw doemden drie mannen op uit de mist. Ze waren op weg naar de rijtuigen; voortvarend, doelbewust als een stoomtrein.

Annabelle was onmiddellijk waakzaam, zich bewust van een onbehaaglijk gevoel dat haar be kroop.

De man links zag eruit als een bruto; zijn dure kleren spanden om zijn brede, gespierde schouders. De man in het midden was een heer; zijn strenge gezicht werd omlijst door bakkebaarden. En de derde... de derde was het type dat ze zochten: een man met invloed. Zijn gezicht werd voor een groot deel overschaduwd door de rand van zijn hoed; zijn overjas zat als gegoten; zijn krachtige postuur

was dat van een atleet en had niets van het geaffecteerde, languisante van de elite. Maar zijn manier van lopen straalde gezag uit. Dit was een man die zich door niets of niemand de wet liet voorschrijven.

Alsof hij voelde dat ze naar hem keek, keerde hij zich naar haar toe.

Annabelle verstijfde.

Zijn ogen stonden helder en verrieden een scherpe intelligentie. Niets ontging zijn ijzige blik. Dit waren de ogen van een man die alles zag, die onmiddellijk tot de kern doordrong en die na een loepzuivere taxatie zijn oordeel velde.

Annabelle had het gevoel dat hij dwars door haar heen keek; dat ze zo broos en doorzichtig was als glas.

Ze wendde haar blik af, haar hart ging als een razende tekeer. Want ze kende dit soort mannen. Zelfverzekerd, hooghartig, ervan overtuigd dat zij het – volledig terecht – in de wereld voor het zeggen hadden. Met zijn arrogante houding, zijn volmaakt rechte, aristocratische neus en zijn dreigende blik zou hij zijn medemens kunnen doen sidderen.

En ineens leek het van levensbelang om dat níét te doen, om niet huiverend voor hem ineen te krimpen.

Ze zochten immers invloedrijke mannen aan wie ze hun eisen wilden voorleggen? Dan had ze hiermee de eerste stap gezet. *Ga op zoek naar een man met invloed.* De tweede stap was hem kordaat, maar met een glimlach benaderen. Haar vingers klemden zich nog strakker om de pamfletten, haar voeten leken een eigen wil te hebben en liepen recht op hem af.

Met zijn lichte ogen nam hij haar onderzoekend op.

Kordaat, maar met een glimlach!

Ze voelde een hand op haar schouder. ‘Aan de kant, dame!’

De bruit. Hij gaf haar zo’n harde duw dat ze struikelde over haar eigen voeten, en heel even begon alles om haar heen te draaien.